

KISBOLDOGASSZONY

Figyel—Ő

A TÁPIÓSÜLYI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2018. SZEPTEMBER

SZENT MIHÁLY HAVA

Kisboldogasszony búcsúra

Úgy szoktam mondani, hogy Isten szereti az ellentéteket. Pontatlan. Isten él, Isten megél. Mivel Isten végtelen, ezért az ellentéteket is végtelen távlatban éli meg, ami többek között számunkra felfoghatatlan. Isten végtelen nagy, és végtelen kicsi is. Isten örök, és tökéletesen éli meg a pillanatot. Isten irgalmas és igazságos. Isten minden felett van, s mégis tegezzük. Isten megbocsájt és büntet.

A Szűzanya Isten legcsodálatosabb alkotása, ami a Szűzanya személyére, létére is rányomja Isten stílusát. Amikor pedig a magyar nyelv a csecsemő Szűzanyát Kisboldogasszonynak nevezte el, akkor felfogott valamit Isten stílusából és költőien fejezte ki magát. Az asszony minden asszonyt jelent a magyarban, ugyanakkor jelenti az első, a legfontosabb asszonyt, a nagyasszonyt. Sokakat neveztek nagyasszonynak, pedig Nagyasszony igazán egy van, a Boldogságos Szűz Mária. Amikor az Úr Jézus kiemelten szólítja meg édesanyját, jelezve személye fontosságát, akkor Asszonynak nevezi. A Kánai menyegzőn és a kereszt tövében Mária az Asszony, Isten örök elgondolása az Asszonyról. Mária csecsemőként is az Asszony, mert Isten öröktől fogva, léte első pillanatától kezdve az Asszonynak gondolta el, szerette, alkotta meg. Mária nemcsak akkor lett nagyasszony, amikor foganta Fiát, nemcsak a kereszt tövében, hanem Isten örök gondolatában, már az Asszony léte előtt is, mert az Úr úgy gondolta el, úgy alkotta meg. Szűz és anya, kicsi és nagy, szegény és gazdag, hétfájdalmú Szűzanya és boldog örökké.

Mária mindenkié. Mária a mienk, sülyieké. Igyekezzünk megünnepelni a Kisboldogasszony búcsúját.

Szegedi atya

Diakónusként szolgálni

Bizonyára mindenkinek feltűnt, hogy a szentmiséken Bakos Péter már más szolgálatot teljesít, mint június előtt. Az akolitusból diakónus lett, ennek apropóján kerestük és kérdeztük meg.

Mesélj nekünk, kérlek, a diakónusságig vezető utadról!

Ha mindent el szeretnék mondani, akkor lehet, hogy kevés lenne a mostani lapszám. Azt hiszem elég annyi, hogy nem én akartam, hanem az Istennek ez volt velem a terve. Gondolom ezt nem most döntötte el, csak én most váltam fogékonyrá a hívó szóra. Nyolc évvel ezelőtt felbukkant az életemben Szegedi atya, akinek a mai napig hálás vagyok, és hatására beadtam a derekam. Nem volt könnyű, viszont a nehézségek ellenére is szépek azok az utak, amikre az Isten meghívja az embert. Olyan embereket ismertem meg az akolitusképzésen, akikkel jó volt együtt lenni, az előadásokon pedig olyan dolgokkal szembesültem, amik elgondolkoztattak, és döntésre készítettek. A Szent Ignáci lelkigyakorlaton tapasztaltak végleg megerősítettek abban, hogy jól értettem Isten meghívását. Nem sokkal később egy újabb embert küldött Isten, aki azzal jött, hogy elindul a Váci Egyházmegye első diakónusképzése. Azt sem tudtam hirtelen, mi is ez. Beszélgettem róla sok mindenkivel, köztük Szegedi atyával is, aki biztatott, így jelentkeztem a képzésre. Viszont felmerült egy akadály, mégpedig az, hogy nem volt teológiai végzettségem. Orvosolni kellett a problémát, tehát beiratkoztam az Esztergomi Hittudományi Főiskolára, ahol három év alatt megszereztem a kellő végzettséget. Így már nem volt akadály a szentelésnek. Hosszú, fárasztó és nehéz út volt, de közelebb kerültem Istenhez, és ezért hálát adok minden nap.

Hogyan tudod ezt a hivatást összeegyeztetni a családfői hivatással?

Magának, az állandó nő diakónusnak egységben kell lennie a feleségével és a családjával. Azt az időt, amit a szolgálat elvesz tőlük, azt igyekszem akkor pótolni, amikor velük vagyok. Igaz, amikor szolgálok, akkor is magam körül tudhatom őket legtöbbször. Szerencsés vagyok, mert azt mondhatom, hogy a családom az első pillanattól támogatott, bár eleinte egyikünk sem látta élesen azt, hogy mire vállalkozunk. Igazából nem volt számukra idegen a dolog, hiszen a gyerekek kicsi koruk óta az oltár közelében nőttek fel.

Mi a szentelési igéd és miért ezt választottad?

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendelvek benneteket, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15,16) Hogy miért ezt választottam, azt nem tudom. Úgy éreztem ezt kell választanom, és ahogy az idő telik, úgy látom a megerősítést, és a választott igé megvalósulását.

Június 16-án szentelt fel Vácon a püspök atya állandó diakónussá. Mesélj nekünk egy kicsit a szentelésről! Milyen volt számodra? Mít éltél meg?

Sokat nem tudok róla mesélni, mert nagyon izgultunk mindannyian. Tele voltunk várakozással. Szép volt, hosszú volt, de ez igazából fel sem tűnt. Úgy éltem meg, mint egy csodát. Én, a kisember, ahogy ott feküdtem az Isten előtt, az egy semmihez sem hasonlítható érzés.

Hogyan érintett a szendehelyi kinevezésed?

Gyors volt, hirtelen jött. Éppen csak felszentelt a püspök atya, és máris hívatott és megkérdezett bennünket. Elfogadtuk, bár nehezen, hiszen szeretünk Súlysápon lenni. Úgy volt, hogy itt fogok szolgálni és segítségére lenni az atyának és a közösségnek, de az egyházmegye nógrádi részén égetően nagyobb szükség van a segítségre, hát elfogadtuk. Nagyon gyorsan kellett átvenni a szendehelyi plébániát, átgondolni és átalakítani az egész életünket.

Mire számítasz a jövőben?

Ezen még nem nagyon volt időm gondolkodni. Mivel a családom és az otthonunk nincs Szendehelyen, lehetőségem van arra, hogy ne csak ott, hanem itt is segítségére tudjak lenni az atyának, ha szükséges. Ez jelenleg kitölti a mindennapjaimat. Azt, hogy a jövő hogyan alakul, azt elsősorban Istenre bízom. Megyek oda, ahová küld és igyekszem legjobb tudásom szerint szolgálni.

A máriabesnyői zarándoklat két fiatal felnőtt szemszögéből**Szabó Hajni**

Korábban, amikor gyerek voltál, az egész családdal, minden évben jártatok Besnyőre. Milyen érzés volt ilyen emlékekkel, de most már felnőttként menni?

Most furcsa volt, nem az volt a legfontosabb, hogy mit kapok a búcsúban a szüleimtől, hanem hogy együtt vagyunk ismét ott, ahol minden évben. Nekünk ez már egy hagyomány, amit szívesen továbbadok, illetve adunk a gyermekeinknek.

Tudsz valamilyen szép emléket, jó élményt felidézni a gyerekkori besnyői zarándokutakból?

Hát persze, az a fagyizó ugrik be rögtön, ahol régen megálltunk és mindenki fagyit evett, vagy mikor alig vártuk, hogy Jakabszállásnál a csend után megszólaljanak a hangszerek és jó kedvvel haladtunk tovább.

Borbás Józsi

Pár év kihagyás után idén ismét sikerült részt vennem a zarándoklaton. Ha emlékeim nem csalnak, első alkalommal kisgyermek koromban mentünk testvéreimmel, szüleimmel és nagyszüleimmel. Ezt azért említem meg, mert azt gondolom, hogy a zarándoklaton való családi részvételnek, invitálásnak megtartó ereje van és mintaértékű. Személy szerint felnőtt fejjel azért veszek részt a zarándoklaton, mert így legalább egy teljes napi minőségi időt kapok önmagammal, Istennel és a teremtett világgal, illetve a szintén zarándokló ismerősökkel is. Úgy tapasztalom, hogy a zarándoklaton az egyházközösség is erősebbé válik, hiszen egyfajta intim légkör is kialakul a nap folyamán közöttünk. Az úton testileg elfáradok, de lelkileg mindig feltöltődöm. Örülök a beszélgetési lehetőségeknek és az imádságra szánható időnek. Igyekszem konkrét szándékért felajánlani a zarándoklatot, mert érzem, hogy Isten ilyen formában is komolyan vesz. Később mindig megtapasztalom az Ő erejét a felajánlásomhoz kapcsolódóan. A környéken talán ezen az eseményen lehet legerősebben érezni még a népi kereszténység erejét, éppen ezért számomra a besnyői ünnepi szentmise a nap csúcspontja, ekkor igyekszem megélni a hely szakralitását. Ott mindig úgy érzem, hogy nem csak az én generációmhoz, hanem az előző és az utánunk következő nemzedékekhez is kötődöm. Idén elhatároztuk pár fiattal, hogy jövőre ott sátorozunk és hazafelé is megtesszük az utat. Őszintén biztatok a részvételre mindenkit, mert én úgy érzem, hogy ez egy olyan utolsó szelete a keresztény zarándoklatok lehetőségeinek, ami a jelenlegi formában a távoljövőben már nem lesz elérhető, megélhető.

Szeptember havi imaszándék**Egyetemes**

Afrika fiataljaiért: Hogy az afrikai kontinens fiataljai hozzáférhessenek a tanuláshoz és a munkához.

Teréz Misszió

A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz imamisszió

Az 1970-es években egy Charles nevű asszony levelet írt Lisieux püspökéhez:

„Kegyelmes Uram! Házasságom során nem született gyermekem, pedig mindig arra vágytam, hogy pap fiam legyen. Kérem, nevezze meg az egyik papját, és én ígérem, hogy életem végéig minden nap imádkozom érte.”

A püspök így válaszolt: *„Asszonyom, imádkozzon egy papnövendékért, hogy pap váljon belőle. A diszkréció miatt csak a keresztnévét adom meg: BRUNO. Azért, amit az Egyházért tesz, fogadja atyai áldásomat.”*

Évek múlva a Lisieux-i plébánia egy fiatal papot köszöntött Bruno Thevenin személyében, akit Kis Szent Teréz – aki a Lisieux-i kármelita kolostorban töltötte életét – születésének 100. évfordulóján szenteltek pappá. Egy év után elment egy zarándoklatra Ars-ba, Vianney Szent János, a papok példaképének tiszteletére. Visszaérkezvén egyedül találta magát, a plébánosnak a sekrestyével és a kántorral együtt nyoma veszett. A plébániai feladatok, a hittanosok tanítása, a 10.000 fős nyáj vezetésére egyedül maradt. Thevenin atya ezért segítséget kért egy asszonytól, aki szívesen mondott igent a felkérésre. Ez az asszony nem volt más, mint Charles asszony. Mikor a hölgy számára kiderült, hogy a pap keresztnéve Bruno, megkérdezte, hogy volt-e másik Bruno nevű papnövendék rajta kívül. Nem volt. Így tudta meg Thevenin atya, hogy van egy asszony, aki akkor már nyolc éve minden nap imádkozott érte. Ekkor fogalmazódott meg benne a Szentlélek sugallatára a papokért való imádkozás gondolata. Mivel a Gyermek Jézusról nevezett Kis Szent Teréz végigkísérte az atya életét, és neki ugyancsak hivatása volt, hogy papokért imádkozzon, ezért a „Teréz Misszió” nevet adta neki. Miután rávilágítottak társulásuk karizmájára és a tevékenység céljára, Lisieux püspöke, Guy Gaucher elismerte és megáldotta a missziót.

Bruno Thevenin atya megalapította, és ma is vezeti a missziót Kis Szent Terézre támaszkodva, aki azt mondta: „Azért jöttem a Kármelbe, hogy megmentsem a bűnösöket és imádkozzak a papokért.”

A Teréz Misszió Magyarországon

2003-ban megjelent egy felhívás a *Kármel* újságban, hogy imádkozzanak a hívek a papokért. Legyen minden imát vállalónak „saját” papja, akinek csak a keresztnévét ismeri. Akkor 25 településről, leginkább a Vajdaságból kb. 300-an jelentkeztek, de ez még nem a misszióhoz való csatlakozás volt.

2007 januárjában Magyarországra látogatott Bruno Thevenin atya. 2007. május 11-én megalakult a magyarországi Teréz Misszió, melynek összefogására Holló Mihálynét kérte fel, aki így emlékezik vissza: „Engem bízott meg a Misszió megszervezésével, csak azt nem mondta, hogy kell csinálni. Elindultam, ahogyan Kis Szent Teréz *súgta*.” Egy év múlva már 2700 tagot számlált a közösség. 2008-ban találkozót szerveztek, ahova kb. 700-an el is mentek.

A magyarországi misszió sokat köszönhet többek között **Dr. Katona István** püspök atyának, aki az első találkozó után hosszan beszélt az Imamisszióról a Szent István Rádióban.

Idén már a XI. találkozó kerül megszervezésre Egyeken, 2018. szeptember 29-én. Sülyiek is mennek egy busszal, de a túljelentkezés miatt már csak arra buzdíthatjuk a kedves testvéreket, hogy imájukkal támogassák a találkozót, ha csak meg nem tudják oldani egyénileg az utazást. Reméljük erről az eseményről is hírt adhatunk majd lapunkban!

A papság az Egyház szíve, a papok szolgáltatják ki nekünk a szentségeket. Ezért szeretettel, figyelmességgel, tisztelettel kell őket körülvenni. A misszió tagjai alázatos imájukkal védőpajzsot vonnak minden pap köré. Az imádság a mi legerősebb fegyverünk. Kérjük hittel Istent, hogy ajándékozzon meg minket papokkal, meglévő papjainkért pedig adjunk hálát minden nap!

Ima a Papok Nagyasszonyához

*Szűzanyánk, Főpapunknak, Krisztusnak Anyja, és a világ minden papjának anyja!
Te különös szeretettel viseltetsz a papok iránt, mert ők egyszülött Fiadnak élő képmásai.
Földi életeden át Jézusnak szolgáltál, a mennyben sem szüntél meg segítségére lenni.
Imádkozzál papjainkért! Velünk együtt kérjed Mennyei Atyánkat,
küldjön munkásokat aratásába!
Eszközölj ki számunkra papokat, hogy szentségekkel lássanak el minket,
Krisztus örömhírét hirdessék szüntelen, és arra tanítsanak,
hogyan válhatunk valóban Isten gyermekeivé!
Szűzanyánk, kérjed Mennyei Atyánkat, ébresszen sok ifjában papi hivatást!
S mivel szíves könyörgésed mindent elérhet Mennyei Atyánknál,
esdj ki nekünk szent életű papokat! Amen.*

Egyházközségünkben már évekkkel ezelőtt is és az elmúlt hónapokban is jó páran csatlakoztak a Teréz Misszióhoz. Ha valaki szívesen vállalná a napi imát egy papunkért, bátran jelentkezzen Botka Pistinél (+36-30-444-5087)!

Erdélyi zarándoklat az első szombati Mária köszöntőre

Zarándoklatot szerveztünk július elején az első szombati Mária-köszöntőre a Csíksomlyói Kegyetemplomba. Az esemény célja a Somlyói Szűzanya köszöntése volt.

Pénteken kora reggeli indulással 50 fős busszal indultunk utunkra. Még aznap megtekintettük Marosvásárhelyen a Kultúrpalotát. Szombaton a reggeli után Székelyderzsre vezetett utunk, ahol megnéztük az erődtemplomot. Mise előtt elvittük a Szűzanya kegyszobrához hódolatunkat, kéréseinket, hálánkat. Mise után rózsafűzér ima, majd gyertyás körmenet volt a Kegyetemplom előtt. A szombati napon tartották az Ezer Székely Leány Napot, amin a székely néptánc, népzene, hagyományörzés (szövecs, fadaragás, korongozás) bemutatása zajlott a Nyeregben. Ugyanitt gazdag büfékínálat állt a vendégek szolgálatára. A Nyeregbe felmenni fárasztó volt, de a gazdag program kárpótolt minket.

Vasárnap reggel szentmisén vettünk részt Farkaslakán, ahol a szállásunk is volt. Majd tovább utaztunk a Gyimesekbe az ezeréves határhoz, ahol a Rákóczi-vár romjai találhatóak (a bátrabbak fel is sétáltak a magaslatra). Később megtekintettük a Kontumáci Kápolnát Gyimesbükkön. Menet közben érintettük a Borospataki Skanzent is.

Hétfőn Korondon vásárlásra is volt lehetőségünk, azt követően pedig a Parajdi Sóbányába látogattunk el. A vacsoránkat Kalotaszentkirályon, a Püspöki Panzióban fogyasztottuk el, és késő este érkeztünk haza Süllyápra.

Utazásunkkor a zarándoktestvérekkel együtt imádkoztunk, énekeltük a Keresztény Édesanyák imáját, a betegekért, ifjúságunkért fohászkodtunk az Úrhoz.

Testvéri szeretettel és Isten áldásával tértünk haza.

Adja az Úr, hogy jövőre is el tudjunk menni!

Hálával: Gulyás Andrásné Erzsike

Én, Pisti, már második alkalommal jártam zarándokúton Erdélyben, idősebb testvéreim óvó-védő szárnyai alatt. Erdélyi testvéreink régi ismerősként, örömmel fogadtak minket. Bejártuk Erdély legszebb tájait. Részt vettünk az első szombati Mária köszöntő szentmisén és körmeneten. Sok kegyelemmel, élménnyel jöttem haza.

Botka Pisti

Szemelvények a tápiósülyi Máriás lányok történetéből

Berényi Istvánné Marikával beszélgettünk arról, hogy milyen volt az ő lánykorában a Máriás lányok hagyománya, miért maradt abba egy kis időre, és hogyan éledt újjá.

Emília: Hogy is volt ez annak idején, Marika néni? Ki fogta össze a csapatot? Mennyien voltak lánykorában? Hogy élt a hagyomány?

Marika: Az egyik volt a Margit néni, a Müller Katinak a nagymamája, ő a Jézus szíve-lányokkal foglalkozott, a másik pedig a Katona Rozi néni. Külön foglalkoztak velünk, mert sokan voltunk. Fiúk-lányok egyaránt. Még a Jézus szobrot is fiúk vitték! Olyan sok kicsi volt, hogy nem volt elég a szalag. Akinek meg nem jutott szalag, az lámpással a kezében kísérte a szobrot. Az milyen szép volt! Akkor nagy megtiszteltetés volt, hogy ott lehettünk. Egyébként most is az.

Annak idején, amikor mi voltunk a Máriás lányok, csak megkérdezték: „Vállalod?” „Vállalom.” De ez addig szólt, amíg az oltárra le nem tetted a hálacsokrodat. Olyan nem volt, hogy valaki nem jön, ezért kívülállót hívunk. Persze betegség előfordulhatott bárkivel. De mindenki tudta a kötelességét, és ott volt akkor, amikor. Aztán annak idején még az első és az utolsó májusi litánián is beöltöztünk, októberben ugyanígy. Ez egy nagyon ünnepélyes dolog volt.

E: És amikor búcsú volt más falvakban, akkor mentek felöltözve?

M: Bizony, mentünk Szecsőre, Sápura, Úriba, szoborral együtt. Úgy vitték Szecsőig a szobrot, mint a világot. Az úri búcsú idején általában már hideg volt, mégis örömmel, hittel vitték. Az nagyon-nagyon ritka volt, talán nem is volt olyan, hogy nem vittük. Hihetetlen, hogy micsoda kitartás volt!

Meg tudod, mikor öltöztünk fel mi még annak idején? Például a Németh Laci atya – ez az öreg atya, aki itt van fönt eltemetve a kereszt alatt – neve napján, mentünk hozzá köszönteni. Elejében felöltöztünk a fehér ruhába szalag nélkül, később már csak fehér blúz, sötét szoknya volt. Énekeltünk neki:

„Gyertek lányok, öltözzünk fel fehérbe,
vessünk rózsát a plébános úr elébe,
hadd járjon ő a rózsák közt bokáig,
éljen köztünk a plébános úr sokáig.”

Zengett a plébánia, és az öreg atya ezt nagyon értékelte. Mindig mondta: na lányok, akkor azt mondjuk, hogy *Zsebkendőm, négy sarka...*, és akkor a nótáját el kellett énekelni. Sosem felejtjük el, hatalmas élmény volt. Majd megjött a Szegedi atyánk. Ő is László. Elmentünk őt is köszönteni. Az összes haja az égnek állt tőlünk, ő ezt nem szerette. Azért nagyon próbálta elfogadni. Egyébként erőszakoskodtunk pár évig, elmondom, azzal együtt, hogy megmondta, már ne jöjjünk. Nem énekeltünk, de köszöntöttük, és verset mondtunk neki. Nagyon örültünk, ha megköszöntöttük, szeretettel tettük.

E: Szegedi atya köszöntése már az új generációval történt. És előtte? Hogyan éledt újjá?

M: Egyszerűen azért maradt abba, mert elfogytak a lányok, nem volt, aki foglalkozzon velük. A két nénink már nagyon idős volt, meghaltak. Én '71-ben mentem férjhez, de engem már nem búcsúztatott senki. Aztán Szegedi atya lett a plébános, és a '80-as évek elején (talán '81-ben) besétált az udvarunkra, elém állt, és mondta, hogy csináljam. Azt nem tudom neked megmondani, hogy atya miért akarta feltámasztani a hagyományt. *(Megkérdeztük erről atyát, az ő indoka egyszerűen csak az volt, hogy mindenhol van ilyen hagyomány – a szerk.)* És azt sem tudom, hogy miért rám gondolt, én mindenesetre óztkodtam, de elvállaltam. Azért szépen ment a dolog. A gyakorlatban ez úgy ment, hogy megszólítottunk lányokat, de ugyanakkor a szülőket is, akikről úgy gondoltuk, hogy lesz kitartásuk a szolgálathoz. A fiúkat ugyanígy. Akiket megkerestünk, nagyon szívesen és örömmel vállalták.

De nagyon sok múlik a szülőkön! Rajta van a nagy teher, ő tartja rendben a ruhát, ő öltözteti föl, időt kell rá szakítani azon a bizonyos reggelen. Emlékszem én is a lányokat reggel öltöztettem, a szobrokat díszítettem... Ha ez az elköteleződés megvan a szülő részéről, akkor talán a lány sem éli meg teherként. Ez ma is így van. A fiúk pedig... Hát fiúkat nem bírsz lasszóval sem fogni. Látom, hogy egyre nehezebb.

E: Azért bízunk benne, hogy mindig sikerül majd. Mesélne arról, hogy a viselet milyen volt, milyen lett?

M: Édesanyámék... hát az az ókor! Sülyi népviseletben voltak: bő szoknya, három vagy négy alsószoknya, gyönyörűen lerakott szoknya, mint ahogy a tiétek is rakva volt. Volt a fehér blúz és az alatt volt nekik egy színes, virágokkal hímzett mellényke, ami átlátszott, áttetszett. A fejükön pedig pártaszerű koszorú hosszú fátyollal, ami leért a ruhájuk aljáig. Ők is addig viselték ezt a ruhát, amíg férjhez nem mentek. Azt viszont nem tudom, hogy ők tettek-e le hálacsokrot. Mi már biztos – a fiúk is ám –, és búcsúztattuk is egymást. A mi időnkben már egyszerűbb volt a fehér ruha, de például a Máriás lányok viseltek pártát fátyollal. A fiúk pedig sötét nadrágban és fehér ingben voltak, akárcsak most.

Az újrakezdéskor visszatértünk egy kicsit a sülyi népviselethez: 3-4 alsószoknya csipkeszegéllyel, rakott szoknya, kötény, mizlikkel díszített blúz (kacó). Minden lánynak a nagymamád, Margitka néni varrta meg a ruháját. Természetesen a piros és kék szalagok a vállunkon átvette nekünk is ugyanúgy megvoltak, mint a mostaniaknak.

E: A szentmisén hol álltak? Azért nagyon sokan voltak, gondolom nem a szentélyben.

M: Nem, annak idején volt még áldoztató rács, és háttal miséző oltár volt. A sekrestyeajtó előtt volt a szószék, alatta volt az áldoztató rács, a szentély és a padok között volt egy elég nagy tér. A szentély kisebb volt, mint most. A rácson kívül álltak a Máriás

lányok, ahol a mostani szembe miséző oltár van. Ott azért elfért 3 sor lány, a fiúk nem voltak köztük, ők ministráltak. Szinte mindegyikük ministrált.

E: Olyan furcsa, hogy volt egy időszak, amikor ez a hagyomány nem élt...

M: Egy falu életében az egyházközségi élet nagyon fontos dolog. Az egyházközségi életnek ez egy színes foltja, egy szép dolog volt. Erre régen nagyon odafigyeltek, nagyon fontos volt. Most már ebben a rohanó világban minden elmúlik, ma már nem annyira fontos. „Ha van van, ha nincs nincs. Ez van.”

E: A szobrokról tudna mondani valamit? Az ön idejében már ezek voltak?

M: Igen, mindössze annyi történt, hogy újra lettek festve, renoválva. A környéken egyébként ezek a legnehezebbek. Úgy képzeld el, hogy Szarvas atya Cibakházán volt, és ott nagyon nehezen indult be az egyházi élet, egy-két hívőnek misézett, nem jártak templomba az emberek. A cibaki búcsút, a községi körmenetet ő vezette vissza. Nagyon szerették az atyát a sülyiek, szinte minden évben elzarándokolt egy kis csapat a búcsúba. Egy alkalommal elvittük a szobrokat, Dinnyés Pityu (Dinnyésné Piroska férje) utánfutóval hozta utánunk. Persze Máriás lányok is jöttek velünk, akik ott öltöztek fel a buszon! Azt az élményt! A Bandi atya úgy meg volt hatódva, olyan boldog volt! Mondta az övéinek, hogy „Látjátok?” Nagyon szépen beszélt akkor a Bandi atya. És azóta a templom mindig tele van. Na nem a mi hatásunkra, hanem az atya olyan egyházközeget hozott létre. Fentről meg csak még jobban megerősíti. *(Szarvas András atya felszentelése után Tápiai sülyben volt káplán (1964–1969), évekkal később Cibakházán plébános, ahol tragikusan meggyilkolták 2013-ban. – a szerk.)*

Érted, hogy mennyire elkötelezettek voltak a lányok meg a szüleik? Hogy ilyen messzire is elengedték, eljöttek, ott öltöztették fel őket... Hát ez milyen nagy dolog!

E: Elképzelné is nagyon jó! Önnek milyen volt Jézus szíve-lányként szolgálni, és később összefogni a csapatot? Én úgy vettem ki a szavaiból, hogy az elköteleződés megvolt, és nem is élte meg teherként.

M: Egy kicsit se! Nekünk ez nagyon jó élmény volt. Annak idején a fiatalságunknak ez egy rétege volt, és mi erre büszkék voltunk. A későbbit pedig egyáltalán nem bántam meg. Az én kishitűségem hibája, hogy nem tudtam Szegedi atya felkérésére úgy reagálni, hogy: „De szép volt ez egykor, oké, csináljuk!” Szépen hangzott volna, de nem így történt, ódzkodtam. Viszont egyáltalán nem bántam meg, mert nagyon szép dolgokat

éltem meg ezekkel a gyerekekkel. Sosem hoztak váratlan helyzetbe, sem a lányok, sem a fiúk! Ez nagyon sokat jelentett nekem. Mindig úgy éltem meg, hogy szeretettel vannak felém. Ez pedig jó érzés volt. Hogy ezek a kiskamaszok, nagykamaszok tisztelettel, szeretettel fordultak felém, nagyon sokat adott. Még meg sem fogalmaztam eddig magamnak, hogy ez mit is jelentett. Nagyon jó dolog volt, és már nem bánom, hogy megszólított a Szegedi atya. Az pedig sokat segített, hogy a családomra is számíthattam. Szép volt, csak elmúlt, az a baj... Baj? Dehogy, hiszen beszélünk róla! Közel 70 évesen is beszélünk róla, és ez nagyon jó.

Berényiné Marika majd' 30 éven át tartotta szárnyai alatt a Máriás lányokat, fiúkat. Tőle Cseri Péterné Lányi Pirooska 10 éve vette át a társaságot. 20 év múlva vele is készítettünk egy hasonló riportot. ☺

Kedves Szülők! Fiúk, lányok! Bátorítunk és hívunk erre a kedves és nemes szokás ápolására! Szándékotokat jelezzétek Pirooskának (+36-30-441-9301). Gyertek Mária és Jézus szíve szolgálatába!

HIRDETÉSEK

Forráspont – Ifjúsági eucharisztikus nap: 2018.09.15.

Szent Mónika imaközösség következő alkalma: 2018.09.16.

Régi rítusú latin mise: 2018.09.22. – 16:30

Gyerekkórus első alkalom: 2018.09.23. – 16:00, plébánia.

Ide a nagycsoportosokat és az iskola első 6 évfolyamából várjuk a gyerekeket (első alkalommal szülővel). Érdeklődni Dinnyésné Cseri Emiliánál lehet (+36-30-441-8714).

Teréz Misszió XI. országos találkozója: 2018.09.29. – Egyek

Nagymarosi ifjúsági találkozó: 2018.10.07.

Zenés szentségimádás a szőlősi kápolnában: 2018.10.14. – 16:00

TEMLOMBÚCSÚK A KÖRNYEZŐ TELEPÜLÉSEKEN

TÁPIÓSZECŐ (Szent Miklós templom) – 2018.09.16.

KÓKA (Szent Máté templom) – 2018.09.23.

ÚRI (Szent Imre templom) – 2018.11.04.

A fentiekről részletesebb és aktuális információk az Interneten találhatóak:

www.tapiosuly.hu; www.tapio.hu; www.iec2020.hu/foraspoint; www.nagymaros.katolikus.hu

Kisboldogasszony Figyel-Ő: egyházközségi lap. Főszerkesztő: Cseri Péter, 2241. Süllyás, Vasút u. 38/a. Tel: +36-30-689-5733, +36-30-441-8714. Szerkesztő: Szabó László, Dinnyésné Cseri Emília, Pallaginé Cseri Sára. Cikk leadása: a szerkesztőknél, és elektromos postán: (cseripeti@gmail.com). Nyilvántartási szám: 69.839/96. Nyomdai munkák: házi sokszorosítással. Készült: 100 példányban.